

LES POSSESSIONS

RAMIS, Lluïa

Ed.: Anagrama, març 2018, 233 pàgs. Llibres Anagrama 47. Premi llibres Anagrama de Novel·la 2018

Ambientada sobretot a Palma de Mallorca és una novel·la amb la narració d'un viatge de Barcelona a Palma per intentar aturar la paranoia del seu pare, que, després de la seva jubilació ha començat una guerra legal contra l'especulació urbanística. Això l'ha dut a perdre les seves terres. El seu avi és una altra referència que el duu a la història de corrupció del seu ex-soci Benito Vasconcelos, al Madrid de 1993. Aquest, arruïnat assassina la seva dona i el seu fill i després es suïcida. Són dues històries de corrupció econòmica i urbanística que tenen com a resultat la pèrdua de la casa per l'avi, i del pare per l'especulació. També tracta la corrupció periodística en la seva vida i en la dels seus amants. El primer amant, en Marcel, un periodista amb qui treballa de becària, a qui admira, molt més gran i amb un caràcter estrany i fred. Ella viu a Barcelona i treballa a un diari. Allà coneix a l'Ivan amb qui se'n va a viure. Antic ludòpata, i bevedor. Al cap de poc temps assetjat per algun assumpte que està investigant, extrema la vida estranya i caòtica d'aquest, i fa que acabi marxant. El seu pare guareix del que era una depressió i torna a la vida normal. Un cop i un altre es fa present el cas del suïcida, i serveix de punt de reflexió amb els amics de la protagonista, de la inutilitat dels esforços i de la fragilitat de les convencions que governen la vida social.

La novel·la conté diferents històries connectades per la protagonista sense cap altre vincle que les seves reflexions. Els relats intercalats de pensaments i sentiments, com ara la pertinença i el desarrelament apareixen desordenats en el temps. Així no ens fem càrrec de la successió dels fets. Els records de la infància es presenten com la base on es recolza la vida i dóna força per a tirar endavant. Tot i que diu que davant de records del passat no té cap sentiment, la nostàlgia és un motor important de la seva vida. L'enyorament i la idealització de la infantesa són presents en molts passatges.

En el relat fa una lloança de l'aïllament i la solitud, caracteritzant la vida en parella com una càrrega (76). La família, tot i que és per ella la terra a la qual torna contínuament, és com una convenció social. Defensa l'activitat d'escriure com una teràpia per a recordar i distreure's on reflecteix els seus pensaments i records. Aquestes reminiscències de persones són *els fantasmes* que es passegen per la vida de les persones i activen els records. Fa diverses proposicions de nihilisme: *L'únic que em queda és el riure* (139). *Les possessions* de la seva família quan era petita, són les arrels i perdre-les és perdre la memòria (184), però en una conversa amb sa mare es conclou que créixer és abandonar les arrels i els orígens. També té reflexions sobre la professió de periodista que diu que és com un *maltractador psicològic* pels de la professió. El més notable és l'absència de valors, d'ideals que surtin d'anar vivint. La incomprensió de la necessitat del compromís per establir autèntiques relacions d'amor, fa que la vida es presenti líquida sense cap sentit ni propòsit, tret dels instints i sentiments elementals. En algunes breus expressions es frega la indecència.

31/5/2019
